

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 608

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 iulie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
120.	— Lege pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	2
375.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	2
ACTE ALE SENATULUI		
7.	— Decizie pentru modificarea și completarea anexei la Decizia Senatului nr. 4/2020 privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară	3–4
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 214 din 2 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 346 alin. (7), precum și ale art. 425 ¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală.....	5–9
	Decizia nr. 216 din 2 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 pentru modificarea art. 13 alin. (1 ²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	10–13
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
112.	— Ordonanță de urgență pentru asigurarea de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, a sumelor necesare acoperirii plății TVA aferente bunurilor și serviciilor achiziționate în cadrul Programului ROU-T-MOH „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”	14–15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — După articolul 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 111, cu următorul cuprins:

„Art. 111. — (1) Activitatea de judecată se suspendă pe perioada decretării stării de asediu sau a stării de urgență, în condițiile art. 93 din Constituția României, republicată.

(2) Pe durata stării de asediu sau a stării de urgență, activitatea de judecată poate continua doar în situații excepționale, de urgență deosebită, temeinic justificate, referitoare la protecția relațiilor de familie și la măsurile dispuse prin decret emis de Președintele României cu privire la instituirea stării excepționale.

(3) Cauzele care se vor judeca pentru fiecare categorie de instanțe vor fi stabilite, în mod exhaustiv, doar de Consiliul Superior al Magistraturii, după consultarea colegiilor de conducere ale curților de apel, pentru curțile de apel, tribunale și judecătoria, respectiv a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(4) Pe durata stării de asediu sau a stării de urgență, în cauzele în care s-a dispus măsura arestării preventive sau în cauzele în care părțile execută pedeapsa în regim privativ de libertate, ședințele de judecată se vor desfășura prin videoconferință.

(5) Pe durata stării de asediu sau a stării de urgență, termenele de prescripție, cele procedurale și cele de decădere nu încep să curgă, iar, dacă au început să curgă, se suspendă.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 9 iulie 2020.

Nr. 120.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru completarea
Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 iulie 2020.

Nr. 375.

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****DECIZIE****pentru modificarea și completarea anexei la Decizia Senatului nr. 4/2020
privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (2) și (3) și art. 115 alin. (5) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 84 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — Anexa la Decizia Senatului nr. 4/2020 privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 30 iunie 2020, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

„ANEXĂ

**PROIECTUL ORDINII DE ZI ȘI PROIECTUL PROGRAMULUI DE LUCRU
al Senatului pentru perioada 1—15 iulie 2020**

— sesiune extraordinară —

I. Proiectul ordinii de zi

1. Proiect de lege privind stabilirea datei alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale din anul 2020, precum și a unor măsuri pentru buna organizare și desfășurare a acestora (L410/2020);

2. Propunere legislativă privind stabilirea datei alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale din anul 2020 (L408/2020);

3. Validarea unor mandate de senator;

4. Raportul asupra petițiilor primite la Comisia pentru cercetarea abuzurilor, combaterea corupției și petiții în trimestrul I al anului 2020;

5. Proiect de lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor și a vehiculelor scoase din uz (L384/2020);

6. Proiect de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2020 privind unele măsuri fiscale, modificarea unor acte normative și prorogarea unor termene (L397/2020);

7. Proiect de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2020 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative (L398/2020);

8. Proiect de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2020 privind unele măsuri pentru implementarea proiectelor cu finanțare din fonduri europene în vederea evitării riscului de dezangajare pentru perioada de programare 2014—2020 (L399/2020);

9. Propunere legislativă pentru modificarea și completarea art. 58 din Legea educației naționale nr. 1/2011 (L613/2019);

10. Proiect de lege privind completarea art. 49 din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (L383/2020);

11. Propunere legislativă privind unele măsuri de trecere a frontierei de stat a României și de facilitare a trecerii frontierei de către lucrătorii frontalieri (b323/2020);

12. Propunere legislativă privind unele măsuri privind buna organizare și desfășurare a alegerilor locale din anul 2020 (L335/2020);

13. Proiect de lege privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic (L433/2020);

14. Hotărâri pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 108/2018 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului;

15. Inițiative legislative aflate în dezbatere la Senat;

16. Inițiative legislative adoptate de Camera Deputaților în calitate de primă Cameră sesizată;

17. Inițiative legislative înregistrate la Biroul permanent al Senatului;

18. Informare cu privire la proiectele de legi privind aprobarea unor ordonanțe de urgență ale Guvernului, precum și a altor inițiative legislative înregistrate la Biroul permanent al Senatului, care urmează să fie avizate de comisiile parlamentare în termenele stabilite;

19. Aprobarea procedurii de urgență pentru dezbaterile și adoptarea unor inițiative legislative.

II. Proiectul programului de lucru

Miercuri, 1 iulie 2020
ora 12,00

Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi
Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Joi, 2 iulie 2020
orele 9,00—16,00

Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Luni, 6 iulie 2020
orele 9,00—16,00

Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Martți, 7 iulie 2020
ora 14,00

Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi
Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Miercuri, 8 iulie 2020
orele 9,00—16,00
ora 16,00

Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții
Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi

Joi, 9 iulie 2020
orele 9,00—16,00

Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Vineri, 10 iulie 2020

Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Sâmbătă, 11 iulie 2020
ora 12,00

Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi
Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Duminică, 12 iulie 2020
ora 12,00

Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi
Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Luni, 13 iulie 2020
ora 12,00

Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi
Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Martți, 14 iulie 2020
ora 13,00

Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi
Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții

Miercuri, 15 iulie 2020
ora 12,00

Lucrări în Plenul Senatului (la sediul Senatului și online)
— Dezbateră și adoptarea inițiativelor legislative înscrise în ordinea de zi
Lucrări în comisiile permanente (la sediul Senatului și online)/Activități în circumscripții”

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 10 iulie 2020.
Nr. 7.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 214

din 2 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 346 alin. (7), precum și ale art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, ridicată de Petru Nicolae Ioțcu, precum și a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, ridicată de Ioan Teodor Faur în Dosarul nr. 8.023/30/2017/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 473D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 640D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurelia Târjoianu în Dosarul nr. 820/1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsește autoarea excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 640D/2018 la Dosarul nr. 473D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, având în vedere jurisprudența instanței de control constituțional în materie. Totodată, solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, întrucât autorul acesteia solicită modificarea textului de lege criticat, astfel cum reiese din motivele de neconstituționalitate formulate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 19 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 8.023/30/2017/a1, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Nicolae Ioțcu, precum și cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Teodor Faur, în soluționarea contestațiilor formulate de autorii acestora împotriva Încheierii din 15 decembrie 2017, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș în Dosarul nr. 8.023/30/2017/a1. Prin contestațiile formulate, autorii excepțiilor critică legalitatea actului de sesizare a instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, respectiv faptul că judecătorul de cameră preliminară nu s-a pronunțat asupra unor cereri și excepții.

8. Prin Încheierea din 3 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 820/1/2018, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7).** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Aurelia Târjoianu într-o cauză penală.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, autorii acesteia arată că din analiza art. 3 alin. (3) din Codul de procedură penală rezultă că, în desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția funcției de judecată și a funcției de verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată, care sunt compatibile una cu cealaltă, în condițiile în care în proiectul inițial al Codului de procedură penală se prevedea în mod expres incompatibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a participa tot el în plinul de judecată a cauzei pe fond, garantându-se astfel dreptul de a beneficia de o judecată imparțială, în condiții de echitate și legalitate a procesului penal. Susține că actuala soluție legislativă, prevăzută de art. 3 alin. (3) din Codul de procedură penală, apare ca fiind una de compromis, aduce atingere atât principiului prezumției de nevinovăție, cât și dreptului la un proces echitabil. Apreciază că, în situația în care judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea actelor de urmărire penală și a actului de sesizare a instanței, dar și legalitatea și veridicitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, soluționarea în fond a cauzei de către același judecător este în măsură să creeze îndoieli întemeiate cu privire la imparțialitatea instanței de judecată. Reține că, raportat la obiectul camerei preliminare, intenția legiuitorului a fost aceea de a crea noi garanții cu privire la legalitatea, rigoarea și calitatea probelor, a actelor efectuate în faza de urmărire penală, precum și a rechizitoriului ca act de sesizare a instanței, astfel încât procedura de cameră preliminară să asigure, în mod concret, soluționarea cauzelor în condiții de imparțialitate și echitate. În aceste condiții, dispozițiile cuprinse în art. 3 alin. (3) și art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală ridică o îndoială serioasă cu privire la respectarea principiului separării funcțiilor judiciare, precum și cu privire la imparțialitatea judecătorului însărcinat cu**

soluționarea cauzei, fiind evident că, în măsura în care același judecător exercită două funcții judiciare, respectiv a verificării legalității trimiterii în judecată și a soluționării cauzei pe fond, inculpatul împotriva căruia au fost formulate acuzațiile nu mai poate beneficia de judecarea cauzei sale în condiții de imparțialitate. Susține că, și în situația înlăturării efective a probelor obținute în mod nelegal din dosarele penale, judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecării a luat deja cunoștință de ele, aspect care poate avea o serioasă înrâurire asupra soluției care va fi pronunțată pe fondul cauzei, iar, în situația în care probele excluse din dosar conduceau către o soluție de condamnare a inculpatului trimis în judecată, judecătorul care a luat cunoștință de ele are imparțialitatea afectată, fiind predispus să dispună o soluție de condamnare.

10. În susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, autorul acesteia din Dosarul Curții nr. 473D/2018 susține, în esență, că prevederile criticate, care reglementează calea de atac a contestației — veritabil apel în atacarea încheierilor judecătorului de drepturi și libertăți ori ale judecătorului de cameră preliminară —, stabilesc, în mod limitativ, ca motiv de casare cu trimitere doar situația în care, în faza anterioară judecării, în calea de atac nu au fost respectate dispozițiile privind citarea. Apreciază că, în mod greșit, s-a stabilit că doar atunci când citarea este nelegală în faza anterioară se poate dispune desființarea cu trimitere la judecătorul sau completul care a pronunțat încheierea, deoarece calea de atac a contestației trebuie să urmeze aceleași posibilități precum cele prevăzute de art. 421 din Codul de procedură penală, referitoare la apel, căci, în calea de atac a contestației, dacă judecătorul de drepturi și libertăți sesizează o nelegalitate, alta decât citarea, este obligat de norma criticată să o rezolve el pentru prima dată în calea de atac a contestației, în loc să trimită cauza spre rejudecare. Arată că, în cauză, judecătorului de cameră preliminară din cadrul contestației i se solicită să se pronunțe în ceea ce privește legalitatea respingerii excepției de necompetență invocate în fondul camerei preliminare, deoarece excepția nu a fost pusă în discuția părților. Susține, totodată, că, aflându-ne în ipoteza unei căi de atac, aceasta trebuie să urmeze regulile de compunere a completului ca fiind de doi judecători, și nu doar din unul singur, prin raportare la menținerea unei egalități cu celelalte căi de atac — apel, recurs, revizuire, și nu la complexitatea cauzei.

11. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** opinează că dispozițiile art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 552 din 16 iulie 2015, în care s-a reținut că este în interesul înlăturării actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală să se pronunțe și pe fondul cauzei. S-a reținut, de asemenea, că o soluție contrară ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea — esențială în buna administrare a cauzei — de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Așa fiind, Curtea a arătat că simplul fapt că judecătorul ar fi luat o decizie înaintea procesului nu poate justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința acestuia. Trebuie avute în vedere întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată. Instanța de control constituțional a reținut, totodată, că prevederile art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală reprezintă o aplicație a excepției

reglementate la art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, cu privire la soluția legislativă conform căreia funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată. În acest sens se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și nr. 353 din 7 mai 2015, aplicabile și în prezenta cauză. În final, instanța de judecată apreciază că, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. În ceea ce privește dispozițiile art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța de judecată opinează că acestea nu sunt contrare dispozițiilor constituționale invocate. Reține că obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea competenței instanței, a legalității actului de sesizare, a probelor administrate și a actelor efectuate de către organele de cercetare penală, iar nu examinarea vinovăției persoanei, însă, cu toate acestea, legiuitorul a stabilit existența a două grade de jurisdicție și în această etapă, respectiv fond și contestație. Reține că, în raport cu jurisprudența instanței de control constituțional, legiuitorul este abilitat să reglementeze căile de atac, inclusiv sub aspectul soluțiilor, precum și în raport cu însuși conținutul lor, astfel că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, acesta poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Mai mult decât atât, instanța de judecată a constatat că autorul a invocat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală prin raportare la dispozițiile legale privind calea de atac a apelului; or, așa cum a statuat Curtea Constituțională în Decizia nr. 126 din 9 martie 2017, controlul constituționalității prevederilor legale are loc numai prin raportarea acestora la normele constituționale sau cuprinse în convenții și tratate la care România este parte, și nu la alte dispoziții sau acte normative din legislația internă.

12. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că dispozițiile art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate. În acest sens, reține că este în interesul înlăturării actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală să se pronunțe și pe fondul cauzei. Deplina realizare a funcției de judecată ar fi afectată dacă judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Simplul fapt că judecătorul ar fi luat o decizie înaintea procesului nu poate justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința acestuia. Instanța competentă să se pronunțe asupra judecării pe fond a cauzei are plenitudinea de jurisdicție să statueze cu privire la temeinicia acuzației în materie penală, deoarece, potrivit art. 374 alin. (7)—(9) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți, deși nu se readministrează, sunt puse în dezbaterile contradictorie a părților sau pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

14. În punctul de vedere comunicat în Dosarul Curții nr. 640D/2018, **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale. În acest sens, reține că procedura camerei preliminare are în vedere soluționarea aspectelor ce țin în mod special de legalitatea trimiterii în judecată și a administrării probelor, asigurându-se premisele soluționării cu

celeritate a cauzei în fond, care sunt strâns și exclusiv legate de asigurarea caracterului echitabil al procedurii. Referitor la posibilitatea judecătorului de cameră preliminară competent să se pronunțe asupra legalității trimiterii în judecată de a exercita și funcția de judecată în cauză, conform art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului susține că o astfel de competență nu este de natură să afecteze dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, fiind în interesul înlăptuirii justiției ca judecătorul care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală să se pronunțe asupra fondului cauzei.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** (cât privește Dosarul Curții nr. 473D/2018) nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 3 alin. (3), ale art. 346 alin. (7) și ale art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate reiese însă că doi dintre autori, Petru Nicolae Iotcu și Aurelia Târjoianu, critică, în realitate, dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă privind căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată. În aceste condiții, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă privind căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 346 alin. (7) și ale art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă privind căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată: *„În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.”* [art. 3 alin. (1) lit. c) prevede că: *„În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare: [...] c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată.”*];

— Art. 346 alin. (7): *„Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecării exercită funcția de judecată în cauză.”*;

— Art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b): *„(5) Contestația se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară celei sesizate sau, după caz, de către instanța superioară celei sesizate, respectiv de completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședință publică, cu participarea procurorului. [...] (7) Contestația se soluționează prin decizie, care nu este supusă niciunei căi de atac, putându-se pronunța una dintre următoarele soluții: [...] 2. admiterea contestației și: [...] b) desființarea hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către judecătorul sau completul care a pronunțat-o, atunci când se constată că nu au fost respectate dispozițiile privind citarea.”*

18. În Dosarul Curții nr. 473D/2018, în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 3 alin. (3) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, autorii excepției invocă atât încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, ale art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (1) privind căreia cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 20 alin. (1) și (2) privind tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) conform cărora părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 124 alin. (2) și (3) privind căreia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, ale art. 126 alin. (2) privind căreia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, ale art. 142 alin. (1) privind căreia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, cât și a dispozițiilor art. 6 paragrafele (1) și (2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Cât privește prevederile art. 425¹ alin. (5) și (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 13 referitoare la limba oficială, ale art. 20, art. 21 și art. 24 raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. În Dosarul Curții nr. 640D/2018, în susținerea neconstituționalității dispozițiilor criticate, autoarea excepției invocă atât încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (1) privind căreia cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 20 alin. (1) și (2) privind tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind căreia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 124 alin. (2) și (3) privind căreia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, art. 126 alin. (2) privind căreia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, ale art. 142 alin. (1) privind căreia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, cât și a dispozițiilor art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă privind căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, precum și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin deciziile nr. 296 din 11 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 7 octombrie 2016, nr. 415 din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 3 octombrie 2017, și nr. 788 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 8 martie 2018, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu

exercitarea funcției de judecată, precum și a dispozițiilor cuprinse în titlul II — *Camera preliminară* al Părții speciale din Codul de procedură penală. În acest sens, Curtea a reținut că este în interesul înfăptuirii actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală să se pronunțe și pe fondul cauzei. S-a reținut, totodată, că o soluție contrară ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea — esențială în buna administrare a cauzei — de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Așa fiind, Curtea a arătat că simplul fapt că judecătorul ar fi luat o decizie înaintea procesului nu poate justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința acestuia. Trebuie avute în vedere întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Morel împotriva Franței*, paragraful 45) — paragraful 16 din Decizia nr. 296 din 11 mai 2016.

21. În aceeași decizie, Curtea a reținut că obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. De altfel, potrivit prevederilor art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară va comunica de îndată parchetului în vederea remedierii încheierea pronunțată în cazul în care fie constată neregularități ale actului de sesizare, fie sancționează, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori exclude una sau mai multe probe administrate în timpul urmăririi penale. Cu privire la legalitatea probațiunii, în camera preliminară pot fi supuse controlului judecătorului aspectele referitoare la nulitatea absolută sau relativă ori la excluderea unor probe, care, potrivit art. 102 din Codul de procedură penală, vizează numai probele nelegale, probele obținute prin tortură și cele derivate din acestea. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Nu în ultimul rând, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este să stabilească dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecării, să stabilească actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată (paragraful 20 din Decizia nr. 296 din 11 mai 2016).

22. În continuare, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat la o fază distinctă de parcurs a procesului penal posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la competența instanței, legalitatea sesizării, a administrării probelor sau legalitatea actelor efectuate de organul de urmărire penală, fază în care nu se stabilește vinovăția sau nevinovăția inculpatului. Consecința acestei limitări temporale este faptul că, după începerea judecării, nu mai este posibilă restituirea cauzei la procuror, scopul reglementării fiind acela al asigurării soluționării cu celeritate a cauzelor penale. Împrejurarea ca instanța competentă să judece cauza pe fond nu poate ea însăși să se pronunțe cu privire la cererile și excepțiile care au fost ridicate în procedura de cameră preliminară și care au fost soluționate în această procedură (atât pe fond, cât și/sau în contestație) nu

afectează dreptul părților la un proces echitabil, deoarece au făcut deja obiect al controlului unui judecător. Instanța competentă să se pronunțe asupra judecării pe fond a cauzei are plenitudinea de jurisdicție să statueze cu privire la temeinicia acuzației în materie penală, deoarece, potrivit art. 374 alin. (7)—(9) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți, deși nu se readministrează, sunt puse în dezbaterea contradictorie a părților sau pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei. *Per a contrario*, o probă contestată va fi readministrată, iar, în cazul în care readministrarea nu mai este posibilă, devin aplicabile dispozițiile art. 383 alin. (4) din același cod, care obligă instanța să o pună în discuția părților, a persoanei vătămate și a procurorului, dacă imposibilitatea de administrare se referă la o probă administrată în faza de urmărire penală și încuviințată de instanță. Faptul că instanța de judecată va ține seama la judecarea cauzei de o astfel de probă implică filtrarea ei în raport cu exigențele procedural penale referitoare la aprecierea probelor care, potrivit art. 103 din Codul de procedură penală, nu au o valoare dinainte stabilită și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, condamnarea putând fi dispusă numai atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă (paragrafele 21 și 22 din Decizia nr. 296 din 11 mai 2016).

23. În fine, Curtea a mai observat că, în urma pronunțării Deciziei nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, procedura în camera preliminară se desfășoară în cadrul unor dezbateri orale și contradictorii. Aceasta presupune că în procedura de cameră preliminară se pot administra probe pentru a se face dovada că anumite probe din rechizitoriu sunt obținute nelegal sau neloial. Dacă s-ar aprecia în mod contrar s-ar ajunge la situația în care dreptul la o procedură orală și contradictorie ar fi un drept formal a cărui exercitare nu s-ar bucura de efectivitate (Decizia nr. 296 din 11 mai 2016; în același sens sunt și Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, Decizia nr. 636 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 7 decembrie 2015, Decizia nr. 784 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 10 februarie 2016, Decizia nr. 901 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 14 martie 2016, Decizia nr. 80 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 16 mai 2016, Decizia nr. 380 din 7 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 13 iulie 2016, Decizia nr. 778 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 3 mai 2017, și Decizia nr. 136 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 11 iulie 2017).

24. Mai mult, Curtea reține că prin Decizia nr. 802 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 6 februarie 2018, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu permite judecătorului de cameră preliminară, în soluționarea cererilor și excepțiilor formulate ori excepțiilor ridicate din oficiu, să administreze alte mijloace de probă în afara „*oricăror înscrisuri noi prezentate*” este neconstituțională. În considerentele deciziei precitate, Curtea a constatat, în esență, că este necesar ca, în procedura de cameră preliminară, verificarea legalității administrării probelor de către organele de urmărire penală să fie realizată, în mod nemijlocit, în contradictoriu cu părțile și persoana vătămată, cu posibilitatea administrării oricăror mijloace de probă.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de

respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, în examinarea unor critici similare celor formulate în prezenta cauză, Curtea a pronunțat Decizia nr. 497 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 3 august 2015, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. În motivarea soluției sale, Curtea a reținut că normele procesual penale criticate se regăsesc într-un capitol distinct al noului cod referitor la „Contestație”, cale de atac ordinară, aplicabilă „când legea nu prevede altfel”, stabilindu-se că soluționarea contestației se face de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară celei sesizate sau, după caz, de către instanța superioară celei sesizate, respectiv de completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședință publică, cu participarea procurorului, persoanei care a făcut contestația, precum și a subiecților procesuali la care hotărârea atacată se referă, fiind citați potrivit alin. (6) al aceluiași articol. Față de criticile autorului excepției referitoare la compunerea completului competent să soluționeze contestația, Curtea a constatat că motivele de neconstituționalitate invocate sunt neîntemeiate, atât timp cât, astfel cum s-a reținut în jurisprudența constantă a instanțelor de control constituțional, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, iar legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, poate stabili prin lege procedura de judecată, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele asemenea, de vreme ce, potrivit dispozițiilor constituționale invocate, „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

27. Totodată, cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, în mod similar soluției pronunțate prin Decizia nr. 126 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 19 mai 2017, aceasta urmează să fie

respinsă ca inadmisibilă, având în vedere că autorul excepției deduce neconstituționalitatea normelor procesual penale criticate din compararea acestora cu prevederile din Codul de procedură penală referitoare la soluțiile ce se pot pronunța în judecata apelului. În acest sens, Curtea observă că autorul consideră că, similar soluției legislative reglementate în cazul admitterii apelului — de desființare a hotărârii atacate și de dispunere a rejudecării de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată, atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută — și în cazul contestației formulate în temeiul art. 425¹ din Codul de procedură penală s-ar impune, în ipoteza admitterii, desființarea hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către judecătorul care a pronunțat-o, atunci când se reține un caz de nulitate absolută, cum este cel precizat în prezenta cauză, respectiv încălcarea dispozițiilor privind competența instanței de judecată, constând în faptul că excepția de necompetență invocată în fondul camerei preliminare nu a fost pusă în discuția părților.

28. Așadar, Curtea constată că motivarea excepției de neconstituționalitate, prin compararea a două instituții juridice — contestația, respectiv apelul — și a normelor procesual penale care reglementează cu privire la acestea, nu poate fi primită, deoarece controlul constituționalității prevederilor legale are loc numai prin raportarea acestora la norme constituționale sau cuprinse în convenții și tratate la care România este parte, și nu la alte dispoziții sau acte normative din legislația internă. În mod constant, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (Decizia nr. 701 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015).

29. În aceste condiții, Curtea constată că în cauză nu sunt formulate veritabile critici de neconstituționalitate, astfel încât excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Teodor Faur în Dosarul nr. 8.023/30/2017/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Nicolae Iotcu și de Ioan Teodor Faur în Dosarul nr. 8.023/30/2017/a1 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală, respectiv de Aurelia Târjoianu în Dosarul nr. 820/1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimerii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 346 alin. (7) și ale art. 425¹ alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 216

din 2 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 pentru modificarea art. 13 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 pentru modificarea art. 13 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Liviu Chira în Dosarul nr. 3.890/100/2015 al Tribunalului Maramureș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 543D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Maramureș au comunicat la dosar o adresă prin care precizează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 a modificat art. 13 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și că „prezenta cauză a fost înregistrată în anul 2010, rechizitoriul din 11 decembrie 2015 fiind întocmit în Dosarul nr. 29/P/2010 de către Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial Cluj.”

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, reține că, deși prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 sunt dispoziții de procedură, de imediată aplicare, legiuitorul poate reglementa norme tranzitorii în sensul celor criticate în prezenta cauză, pentru buna desfășurare a procesului penal.

CURTEA

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 mai 2016 (înregistrată pe rolul Curții Constituționale la data de 17 aprilie 2018), pronunțată în Dosarul nr. 3.890/100/2015, **Tribunalul Maramureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 pentru modificarea art. 13 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.** Excepția a fost ridicată de Liviu Chira în soluționarea cauzei penale în care acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia reține că, astfel cum este reglementată competența Direcției Naționale Anticorupție prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013, rezultă că această structură specializată are competența materială exclusivă în urmărirea penală efectuată în cauzele penale în care s-au comis infracțiunile prevăzute în art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal, prin care s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, fiind excluse *de jure* din competența sa materială de efectuare a urmăririi penale infracțiunile de evaziune fiscală, indiferent de valoarea prejudiciului cauzat, considerentele legale fiind cele statuate în preambulul actului normativ de modificare a competenței materiale. Cu toate acestea, art. II din Ordonanța de urgență nr. 63/2013 derogă de la competența materială generală, statuând — contrar art. I din același act normativ — că rămân în competența structurii specializate cauzele privind infracțiunile de evaziune fiscală înregistrate la Direcția Națională Anticorupție anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență precitate. Susține, astfel, că derogarea, prin textul de lege criticat, de la competența materială generală, folosindu-se un criteriu aleatoriu, determinat de momentul sesizării structurii specializate, apare ca fiind neconstituțională, atât timp cât momentul sesizării organelor de urmărire penală este analizat, de regulă, în raport cu alte instituții ale dreptului procesual penal (competența teritorială, intervenția prescripției răspunderii penale), neputând constitui un criteriu pentru stabilirea și delimitarea competenței materiale în faza de urmărire penală.

6. **Tribunalul Maramureș — Secția penală** opinează că textul de lege criticat este constituțional.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 sunt constituționale. Reține că principiul aplicării imediate a normei procesuale și, corelativ, ultraactivitatea legii vechi cu privire la cauzele înregistrate la Direcția Națională Anticorupție înainte de intrarea în vigoare a modificărilor sunt de sorginte legală, iar nu constituțională, legiuitorul având posibilitatea de a da preeminență unuia dintre ele, în considerarea anumitor situații particulare. Norma cu caracter tranzitoriu nu face altceva decât să ofere stabilitate actului normativ și să asigure realizarea scopului în vederea căruia a fost adoptată reglementarea.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 pentru modificarea art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 26 iunie 2013, având următorul cuprins: „*Cauzele înregistrate la Direcția Națională Anticorupție anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se soluționează de către această structură specializată.*”

12. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autorul excepției invocă atât dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, cât și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, reglementează competența procurorilor specializați din cadrul Direcției Naționale Anticorupție în investigarea anumitor infracțiuni. Potrivit alin. (1)—(3) ale articolului menționat, sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții: a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât

echivalentul în lei a 10.000 euro; b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: deputați; senatori; membrii din România ai Parlamentului European; membrul desemnat de România în Comisia Europeană; membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilieri ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai prim-ministrului; membrii și auditorii publici externi din cadrul Curții de Conturi a României și ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorii Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilieri județeni; prefecți și subprefecți; conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; avocați; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și al societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 293 și 294 din Codul penal [alin. (1)]. Totodată, infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție [alin. (2)]. Și, de asemenea, sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute la art. 246, 297 și 300 din Codul penal, dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro [alin. (3)]. Pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1)—(3) ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Chiar și în cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă. În aceste condiții, Curtea reține că dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 reglementează competența materială generală a Direcției Naționale Anticorupție de efectuare a urmăririi penale pentru infracțiunile prevăzute în cuprinsul său.

14. Curtea observă că art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 a suferit, în timp, o serie de modificări și completări, alin. (12) al acestui articol — în prezent abrogat prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013 — fiind introdus prin art. I pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, cu următorul conținut: „(12) *Departamentul Național Anticorupție este competent să efectueze urmărirea penală, dacă s-a cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5, art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal, al infracțiunilor prevăzute la art. 175, 177 și 178—181 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, și în Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.*” Ulterior, art. 13 alin. (12) a fost modificat prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 pentru modificarea art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 26 iunie 2013, în sensul că „(12) *Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală, dacă s-a cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal.*” Același act normativ stabilește la art. II următoarele: „*Cauzele înregistrate la Direcția Națională Anticorupție anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se soluționează de către această structură specializată.*” Aceste din urmă dispoziții de lege constituie obiectul excepției de neconstituționalitate în prezenta cauză. Autorul excepției susține că derogarea, prin textul de lege criticat, de la competența materială generală a Direcției Naționale Anticorupție, în raport cu momentul sesizării structurii specializate, este neconstituțională fiind contrară dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și egalitatea în drepturi a cetățenilor.

15. Analizând susținerile autorului excepției, Curtea reține, în prealabil, că, prin modificarea legislativă operată la alineatul (12) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, legiuitorul a dat curs unor rațiuni de bună administrare a justiției, prin concentrarea întregii capacități de acțiune a Direcției Naționale Anticorupție în realizarea obiectivului pentru care a fost înființată această structură specializată, respectiv combaterea marii corupții. Astfel, opțiunea legiuitorului de a trece competența de efectuare a urmăririi penale pentru infracțiunile de evaziune fiscală, înșelăciune și a celor la regimul vamal cu un prejudiciu mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro la parchetele de pe lângă instanțe determină — potrivit preambulului ordonanței — reducerea duratei anchetelor, având în vedere că dosarele s-ar împărți între cele patruzeci și două de parchete de pe lângă tribunale, iar urmărirea penală va fi efectuată de către organele de cercetare penală. Actul modificator — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 — precizează însă, în art. II, că dosarele înregistrate la Direcția Națională Anticorupție anterior intrării sale în vigoare se soluționează în continuare de către această structură specializată.

16. Analizând dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013, criticate de autor, Curtea constată că acestea constituie norme tranzitorii generale ce asigură, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări,

precitate — art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, în forma inițială, pe de o parte, și art. 13 alin. (12) astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013, pe de altă parte —, astfel încât punerea în aplicare a noilor dispoziții modificatoare să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestora sau conflictul între norme succesive. De altfel, Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, prevede la art. 8 alin. (2) că, prin modul de exprimare, actul normativ trebuie să asigure dispozițiilor sale un caracter obligatoriu, iar alin. (3) al aceluiași articol stabilește că dispozițiile cuprinse în actul normativ pot fi, după caz, imperative, supletive, permissive, alternative, derogatorii, facultative, tranzitorii, temporare, de recomandare sau altele asemenea; iar aceste situații trebuie să rezulte expres din redactarea normelor. De asemenea, art. 54 — *Dispozițiile tranzitorii* — din Legea nr. 24/2000 reglementează că, în situația adoptării unor noi acte normative, legea trebuie să conțină și dispoziții tranzitorii, care să cuprindă măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ.

17. Totodată, Curtea reține că instituția Ministerului Public este reglementată în Constituție în titlul III — *Autoritățile publice*, cap. VI — *Autoritatea judecătorească*. La art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală se precizează că „*în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”. Așadar, legiuitorul constituant a înțeles să facă din Ministerul Public un reprezentant al interesului social, general și public, care să vegheze la aplicarea legii și la apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor. Dispoziția art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală se poate concretiza, după caz, prin legi organice sau ordinare, dar această concretizare nu poate să ducă la restrângerea conținutului dispoziției constituționale. Potrivit art. 131 alin. (2) și (3) din Constituție, Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori, organizați în parchete care „*funcționează pe lângă instanțele de judecată*”. Așadar, Constituția nu nominalizează parchetele și, în funcție de necesitățile apărării sociale, legiuitorul este liber să înființeze parchete pe lângă anumite instanțe de judecată, de pildă pentru combaterea infracțiunilor de corupție sau pentru combaterea criminalității organizate. În considerarea acestei libertăți constituționale de reglementare și ținându-se seama de imperativul combaterii fenomenului corupției, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu modificările și completările ulterioare, a fost înființat Parchetul Național Anticorupție, în prezent Direcția Națională Anticorupție, ca parchet specializat în combaterea corupției. Însă acest parchet a fost atașat, prin textul inițial al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, Înaltei Curți de Casație și Justiție, căci prin art. 1 alin. (3) din ordonanță, în forma inițială, s-a precizat că este coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și că procurorul general al Parchetului Național Anticorupție este asimilat adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În prezent, art. 1 alin. (3¹) din același act normativ prevede că procurorul șef al Parchetului de pe lângă Înalta Curte

de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. De asemenea, potrivit art. 80 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, Parchetul Național Anticorupție este specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, potrivit legii, își exercită atribuțiile pe întreg teritoriul României și funcționează pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

18. În aceste condiții, Curtea reține că Direcția Națională Anticorupție poate fi caracterizată ca unul dintre parchetele care „funcționează pe lângă instanțele de judecată”, având aceeași competență constituțională de a reprezenta interesele generale ale societății, de a apăra ordinea publică și drepturile și libertățile cetățenilor, astfel încât o diferență de regim juridic de natură a încălca principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție — prin efectuarea urmăririi penale în continuare de către Direcția Națională Anticorupție în cauzele înregistrate pe rolul acestei direcții anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2013, pentru infracțiunile de evaziune fiscală, înșelăciune și cele privind regimul vamal cu un prejudiciu mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în raport cu cauzele având același obiect investigate de alte parchete din țară organizate pe lângă instanțe de judecată —, nu poate fi identificată.

19. Totodată, Curtea constată că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 reglementează o situație tranzitorie în acord cu dreptul părților la un proces echitabil, asigurând o bună administrare a justiției în condițiile în care rămân în competența Direcției Naționale Anticorupție cauzele înregistrate pe rolul acestei direcții specializate anterior intrării în vigoare a actului normativ precitat, investigarea infracțiunilor de evaziune fiscală, înșelăciune și a celor privind regimul vamal cu un prejudiciu mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro urmând a fi realizată de procurorii specializați și care, de altfel, au inițiat și efectuat, până la momentul publicării ordonanței, urmărirea penală cu privire la acestea.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liviu Chira în Dosarul nr. 3.890/100/2015 al Tribunalului Maramureș — Secția penală și constată că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013 pentru modificarea art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 2 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru asigurarea de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, a sumelor necesare acoperirii plății TVA aferente bunurilor și serviciilor achiziționate în cadrul Programului ROU-T-MOH „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”

Având în vedere

— Memorandumul pentru aprobarea desemnării Ministerului Sănătății ca instituție responsabilă cu încheierea în numele Guvernului României a Acordului de finanțare nerambursabil cu Fondul global de luptă împotriva HIV/SIDA, tuberculozei și malariei, avizat de Ministerul Finanțelor Publice și aprobat de Guvernul României în data de 30 ianuarie 2019;

— Acordul de finanțare înregistrat cu nr. SP 1.799 din 14.02.2019, încheiat între Fondul global de luptă împotriva HIV/SIDA, tuberculozei și malariei și Ministerul Sănătății din România, în calitate de primitor principal, pentru implementarea Programului „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”;

— Acordul de colaborare înregistrat cu nr. RAA 79i/14.02.2019/MS SP1800 din 14.02.2019, încheiat între Ministerul Sănătății din România, în calitate de primitor principal, și Fundația Romanian Angel Appeal, în calitate de subprimitor principal, în cadrul Programului „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”;

— Acordul de sub-subfinanțare înregistrat cu nr. RAA 105I/01.03.2019/42/01.03.2019, încheiat între Fundația Romanian Angel Appeal, în calitate de subprimitor principal, și Asociația Română Anti-SIDA ARAS, în calitate de sub-subprimitor în cadrul Programului „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”,

luând în considerare faptul că:

— în conformitate cu Acordul de finanțare nr. SP 1.799/14.02.2019, primitorul principal este obligat să adopte toate măsurile pentru a se conforma Ghidului Fondului global de bugetare a granturilor, care la pct. 3.5(1) prevede ca principiu general că „achiziția sau importul de bunuri și servicii din fondurile aferente granturilor trebuie exceptate de la taxarea din țările gazdă, inclusiv taxa pe valoarea adăugată”;

— fondurile nerambursabile acordate prin grantul de tranziție ROU-T-MOH, acordat în baza Acordului de finanțare înregistrat cu nr. SP 1.799/14.02.2019, vin în completarea resurselor naționale necesare implementării Strategiei Naționale de Control al Tuberculozei în România 2015—2020, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 121/2015, și, respectiv, derulării Programului național de prevenire, supraveghere și control al tuberculozei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 155/2017 privind aprobarea programelor naționale de sănătate pentru anii 2017 și 2018, cu modificările și completările ulterioare;

— suma reprezentând valoarea TVA, pentru achizițiile aferente programului finanțat de Fondul global de luptă împotriva HIV/SIDA, tuberculozei și malariei în România, care se va asigura de la bugetul de stat, va fi direcționată către achiziția de medicamente pentru tratamentul tuberculozei multidrorezistente și, respectiv, pentru alte bunuri necesare pentru prevenirea și controlul tuberculozei în rândul populațiilor vulnerabile, între care menționăm utilizatorii de droguri;

— neadoptarea acestei măsuri poate conduce la întreruperea implementării programului, cu consecințe directe asupra îndeplinirii obiectivelor din Strategia Națională de Control al Tuberculozei în România 2015—2020, dar și asupra furnizării efective de servicii preventive și curative către populație și în special către populația vulnerabilă;

— grantul în derulare reprezintă una dintre sursele de finanțare ale Strategiei Naționale de Control al Tuberculozei în România 2015—2020, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 121/2015, și, prin reorientarea de la îngrijirile spitalicești către cele ambulatorii și susținerea dezvoltării serviciilor comunitare, grantul actual are rol esențial în implementarea Strategiei naționale de sănătate 2014—2020 (aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.028/2014), dar răspunde și necesităților de urgență privind crearea capacității spitalicești pentru îngrijirea pacienților diagnosticați cu COVID-19 și controlul răspândirii acestei maladii,

în vederea stabilirii în regim de urgență a mecanismului de acoperire din bugetul statului a plății TVA aferente bunurilor și serviciilor achiziționate din țară sau importate, care fac obiectul programului „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România” privind combaterea tuberculozei în România, cu finanțare nerambursabilă de la Fondul global de luptă împotriva HIV/SIDA, tuberculozei și malariei, ținând cont că neadoptarea acestei măsuri conduce la întreruperea tratamentului pentru pacienții cu tuberculoză multidrorezistentă, respectiv la apariția de noi cazuri de tuberculoză extrem de rezistentă la tratament și având în vedere contagiozitatea extrem de înaltă (un pacient activ infectează anual în medie alte 10—15 persoane), creând astfel o gravă problemă de sănătate publică, fapt ce constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea prezentei ordonanțe de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Se aprobă plata de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, a sumei de 568.433 lei, reprezentând contravaloarea totală a TVA estimate ca fiind aferentă achizițiilor de bunuri și servicii din Programul ROU-T-MOH „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”, finanțat de Fondul global de luptă împotriva HIV/SIDA, tuberculozei și malariei, aprobat pentru perioada 1 octombrie 2018 — 31 martie 2021 și denumit în continuare *Programul*.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) va fi plătită astfel:

a) 126.974 lei reprezentând TVA aferentă cheltuielilor efectuate în cadrul Programului în anul 2019 de către subprimitorul principal, Fundația Romanian Angel Appeal, și sub-subprimitorul Asociația Română Anti-SIDA ARAS va fi plătită din bugetul aprobat pe anul 2020;

b) 428.054 lei reprezentând TVA aferentă cheltuielilor programate a se efectua în cadrul Programului de către Ministerul Sănătății (direct și prin Institutul Național de Sănătate Publică), Fundația Romanian Angel Appeal și Asociația Română Anti-SIDA ARAS în anul 2020 va fi plătită din bugetul aprobat pe anul 2020;

c) 13.405 lei reprezentând TVA aferentă cheltuielilor programate a se efectua în cadrul Programului de către Ministerul Sănătății (direct și prin Institutul Național de Sănătate Publică), Fundația Romanian Angel Appeal și Asociația Română Anti-SIDA ARAS în anul 2021 va fi plătită din bugetul aprobat pe anul 2021.

Art. 2. — (1) Plata sumelor prevăzute la art. 1 se va face pe bază de documente justificative depuse de entitățile care implementează efectiv activitățile Programului, în conformitate cu Acordul de grant între Fondul global de luptă împotriva HIV/SIDA, tuberculozei și malariei și Ministerul Sănătății din

România, în calitate de primitor principal, pentru implementarea Programului „Abordarea provocărilor sistemului de sănătate privind controlul tuberculozei în România”, și care au calitatea de solicitant, respectiv:

- a) Ministerul Sănătății, în calitate de primitor principal;
- b) Institutul Național de Sănătate Publică, în calitate de parte componentă a Unității de planificare și implementare de politici;
- c) Fundația Romanian Angel Appeal, în calitate de subprimitor principal;
- d) Asociația Română Anti-SIDA ARAS, în calitate de sub-subprimitor.

(2) Plata sumelor prevăzute la art. 1 se va face în conformitate cu Metodologia de rambursare de către Ministerul Sănătății a sumelor aferente TVA pentru bunurile și serviciile achiziționate în cadrul programelor privind combaterea HIV/SIDA și tuberculozei în România, finanțate din fonduri nerambursabile, aprobată prin Ordinul ministrului sănătății publice nr. 2.008/2008.

(3) Documentele justificative pentru TVA aferentă bunurilor și serviciilor achiziționate din țară sau importate în nume propriu de către solicitanții prevăzuți la alin. (1) se depun la Ministerul Sănătății în termen de 30 de zile de la sfârșitul trimestrului în care s-a efectuat cheltuiala.

(4) Documentele justificative pentru TVA aferentă bunurilor și serviciilor achiziționate din țară sau importate în nume propriu de către solicitanții prevăzuți la alin. (1) până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se depun la Ministerul Sănătății până la data de 30 septembrie 2020 și se decontează din bugetul anului 2020.

Art. 3. — Eventualele diferențe de curs valutar se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Raluca Turcan
Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 9 iulie 2020.
Nr. 112.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

